

рувамъ, и вѣра-та, коя-то камъ тебе да имамъ
начнавамъ, побуждава мя на по големо со-
жалѣніе. Отъ сожалѣніе-то възможно е лю-
бовь да ся породи, и ако тая любовь бы ми
распаляла сердце-то, и ако ти предложи зло-
щастія-та твоя да исцѣля послѣ като стана
твой мужъ, щеш ли мя отхвърли?

Наме. Искаш ли свободно да ти ся
отговоря?

Ери. Да, говори ми откровенно.

Наме. Безъ сомнѣніе щехъ тя от-
хвърлила.

Ери. Щеше ли отхвърли мое-то вѣнчаніе?

Наме. Вѣрно, да.

Ери. Безумно-то това извѣстіе лишава
тя отъ всяка-та достойность коя-то имашъ.
(смутенъ.)

СЦЕНА ДВНАДЕСЯТАЯ.

Милордъ Бонфилъ и реченни-те.

Бон. Какви препиранія са тія?

Наме. Ахъ Милордъ! вземи животъ-атъ
ми, но не оставяй да ся понушавамъ; вси мя
обезчестяватъ, вси мя тѣпчатъ. Ты токмо н-